

פרק 1

בהווה

הבעת אשה, ירושלים

מחנאות מוזיקה מלצמית

מה זה היה? תקווה פוקחת עיניים אל החדר החשוך. "אורי?"
הכל נמצא במקום, כמו תמיד. רק הזמזום הזה עוד נשמע.
מישהו מזמזם לו שיר. לא סתם מישהו. אורי. רק עכשיו, כשהיא
לא ישנה, הוא נשמע קצת יותר מרחוק. לא ממש מתוך החדר
שלה, אלא מן החדר השני. כאילו שמשם היא לא יכולה לתפוס
את הניגון הזה! הניגון של אורי שלה.

"אורי? זה אתה?"

אין תגובה, כמובן. אבל הניגון מתגבר. חוזר על עצמו בסער
שוב ושוב. הגשם מטופף על הזוגיות. שר שיר משלו, מצטרף

למנגינה של אורי. אבל את המנגינה הזאת אי אפשר להשתיק.
אין סיכוי. פשוט אין.

גשם.

אולי לכן היא התעוררה.

אורי תמיד אהב גשם. כשהיה בן תשע, הוא חזר יום אחד הביתה מבית הספר ובאמצע הדרך התחיל לרדת גשם- היורה. השיעור האחרון באותו יום היה שיעור התעמלות, ואורי, כמו אורי, לא טרח להחליף בגדים. חבל היה לו לבזבז את הזמן על עוד כמה רגעים צפופים בתא ההלבשה המיוזע של חדר ההתעמלות. אז הוא הלך ככה. כמו שהוא. בבגדי ההתעמלות. למרות השמיים המעוננים. למרות הרוח. כלום לא הפריע לו, לאורי. להפך, לכל מקום שהוא הלך, הטבע הצטרף אליו ושר את שירת חייו יחד איתו. ככה זה היה תמיד. גם באותו יום זה היה כך.

הדרך לבית הספר הייתה ארוכה במיוחד ואורי היה צריך לעבור כמה וכמה רחובות כדי להגיע עד לבניין שלהם, עד שעלה במדרגות והתרפק על הדלת שלהם, שהיא עמדה מאחוריה, מחכה לו, כמו תמיד. באמצע הדרך התחיל טפטוף קל. אורי פשט יד לגשם הברכה והיה מאושר. הנה הוא הגיע! היורה! כמה הוא ציפה לו! והנה החבר שלו בא ומשחק איתו! איזה כיף! אורי המשיך ללכת, כמובן. לא העלה בדעתו לעצור. הוא והגשם- חברים. הוא רצה להתמזג עם הגשם, כמובן. ואיך אפשר להתמזג עם גשם יותר מאשר ללכת בתוכו?

אורי הולך בתוך הגשם. מטייל לאיטו ומשתדל למצות כל טיפה. הגשם רוקד מסביבו, מקפץ מעליו, וגם עליו, כמובן. אורי מאושר. מושיט לשון, תופס טיפות מתוקות. צוחק. ולשמחתו, היורה מתחזק. רוקד על הכביש, שוטף את המדרכות, את הגינות

הירוקות, מסיר אבק מן המכוניות ומבריק אותן. שוטף בתוך כל השמחה הזאת גם את אורי. הרבה דברים אפשר לומר על בגדי התעמלות אבל אי אפשר לומר עליהם שיש להם שכבה מגינה מפני מים- זה- לא. ואורי נשטף, כמובן. אבל הוא לא רץ אפילו. למה לו? הוא רוצה ליהנות מהגשם. לנשום אותו. להריח אותו. לחוש אותו על הלשון ועל העיניים והאף. לאסוף אותו בכפות הידיים ולשתות אותו. להרגיש את המטח שלו מתופף לו בכיף משוחרר על הראש. סוג של לטיפה רטובה של יורה. לחיות את הרגע הגשום הנפלא הזה עד הסוף.

אז הוא המשיך ללכת בגשם רטוב מאושר.

"אין כיף יותר גדול מזה." ככה הבטיח לה אורי אחרי שהגיע בסוף הביתה. "ככה המשכתי ללכת לאט בתוך הגשם, עד שבאו לקראתי שתי דודות זקנות ועצרו אותי. צקצקו ואמרו 'איך אתה הולך ככה בגשם, ילד? אתה כולך רטוב! אתה תצטנן! תהיה חולה! ומה אמא שלך תגיד?' ואמרתי להן 'אבל אני אוהב גשם! אני לא אהיה חולה מזה. וחוצמזה, אמא שלי מרשה!' אבל הן לא האמינו לי והכריחו אותי להיכנס לחצר הסמוכה ולהחליף את חולצת ההתעמלות הספוגה בחולצת התלבושת. רק בגלל זה את לא רואה כמה אני גשום!" והוא נשא אליה פנים מחייכות, רטובות מגשם, שריחו החי והרענן עוד דבק בו, בדיוק כמו שהוא רצה. אפילו היא הריחה את זה.

"אבל אני רואה," היא הבטיחה לו אז. "עברת בתוך הגשם והיית חלק ממנו. וזה היה חשוב לך. רצית לקדם את פני היורה, כי זה היה הגשם הראשון."

ואורי נשא אליה עיניים צוחקות ושיער נוטף. "בדיוק ככה, אמא. הגשם הראשון זה לא סתם גשם. צריך לשים לב אליו. לאהוב

אותו. שיידע ששמחים שהוא בא. אני רק רציתי להרגיש אותו באמת. אבל שתי הדודות האלה לא האמינו לי שאני צריך את זה ושגם היורה צריך את זה."

אחר כך, כמו אמא טובה, היא הכניסה אותו למקלחת חמה, כמובן, שלא יצטנן. ודאגה לו לבגדים יבשים וחמים. והדליקה תנור. וייבשה לו את השיער החפוף. אבל הוא לא הצטנן, אורי. לא הוא. לא מיורה מתוק שיורד על ארץ ישראל וכולם מחכים לו.

תקווה מחייכת חיוך רטוב שכולו זיכרון מתוק. לילה. אולי שלוש לפנות בוקר. חושך בחוץ עכשיו, אבל הפנסים עוד דולקים. אולי היא תקום? ממילא היא לא תישן יותר עד הבוקר. אז למה לה להישאר בשקט מתחת לשמיכות ולהעלות זכרונות? לא עדיף שהיא תקום ותעשה משהו מועיל? יותר טוב שהיא תדליק אור בכל הבית, תיגש למטבח, תפעיל את הקומקום החשמלי ותכין לעצמה כוס תה מתמצית פרחים ריחנית. אולי יסמין, או לבנדר. היא הכי אוהבת את שתיהן. אחר כך היא תשב במטבח ליד השולחן, תעטוף שתי ידיים סביב כוס התה החמימה ותספוג קצת חום. תקווה קמה, עוטפת את עצמה בחלוק הוורוד המחמם שלה, מכניסה את רגליה לתוך נעלי הבית הפרוותיות הנעימות שלה ומדשדשת למטבח. נוטלת ידיים. היא כבר לגמרי ערה, אבל המנגינה שהעירה אותה עוד נשמעת לה כמקודם. עכשיו כשהיא במטבח ולא יכולה לשמוע מן החדר השני, שנמצא בסוף הבית, המנגינה מגיעה מכיוון החדר שלה. ולא. היא לא מנומנמת ולא חולמת. לגמרי לא. היא שומעת היטב את המנגינה שחוזרת על עצמה עוד ועוד, כמו תיבת נגינה. אלא שזו לא תיבת נגינה. אין תיבה כזו. לפחות לא בבית הזה. אף פעם לא היתה. ולמרות שזה לא הגיוני, לגמרי, לגמרי לא, היא מרגישה שזה כן הוא.

"אורי'לה?"

הניגון, במקום שיפסיק ויאשר לה שזה הוא- מתחזק ומתעצם. אולי זה סוג האישור שהיא מצפה לו? תקווה עוצמת עיניים. היא לא תרדוף אחריו בבית הזה שוב. לא. אם הוא רוצה להגיד לה משהו, שיסביר את עצמו יותר ברור. היא תמשיך לשבת פה במטבח עד שהוא יחליט להפסיק לשחק אתה משחקים. היא כבר לא בגיל הזה, של אימהות צעירות. גם הוא לא ילד. בעצם. אבל היא לא יכולה שלא לקרוא לו לפחות עוד פעם אחת בהיסוס, בחמלה, באהבה, בסקרנות, בשאלה: "אורי? מה אתה רוצה?"

אבל תשובה אין.

נכון שהיא חשבה עליו אתמול, אבל זה לא מסביר את ההסתערות הצלילית הזאת עליה. פעמים רבות אחרות היא חשבה עליו וכלום לא קרה. אז מה יום מיומיים? לא שרע לה עם זה, ממש לא. אבל היא לא מבינה מה הוא רוצה וזה מציק לה. קשה לאמא לשמוע שהבן שלה קורא לה ולא לדעת מה לתת לו. מה הוא רוצה ממנה?

כוס התה מתרוקנת ותקווה מכינה עוד אחת חדשה. מתכופפת אל מגרת המקרר ומוציאה לעצמה את הגבינה והירקות. כשהם יפסיקו להיות קרים כאלה, היא תכין לעצמה סלט חדש ואולי תקלה לעצמה טוסט שתמרח אותו בגבינה. היא לא אוהבת אוכל קר. לבינתיים היא חושבת שאם יש כבר מספיק אור בחוץ, אז אולי היא תתחיל להתפלל לאט לאט. זה תמיד לוקח לה הרבה זמן. היא לא כזאת מיומנת, כמו אורי שלה. אף פעם היא לא היתה זריזה. הרי היא התחילה אחריו. מה שנכון נכון.

כדי להיות בטוחה, היא תבדוק בלוח. ואם עדין לא הגן השחר,

היא תמיד יכולה לשבת להגיד תהילים. תהילים זה תמיד טוב.
ככה אורי אמר בפעם האחרונה שדיברה אתו.
אז היא יושבת. ואומרת. עד ששמש רטובה עולה ותופסת אותה
בזווית של חיוך מקצה הווילון.